

před rozhodnutím účastníky pozůstalostního řízení, jde o zmatek podle § 41 odst. 2 lit. g) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, R I 141/36.)

Nižší soudy uznaly souhlasně, že nemovitosti zůstavitelovy sluší považovati za rolnickou usedlost střední velikosti a že proto pozůstalost je nutno projednati podle předpisů zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. z. pro Čechy. Usnesení to bylo vydáno prvním soudem po zjištění správnosti úmrtního zápisu, vlastnických poměrů zůstavitelových, katastrálních dat pozůstalých nemovitostí, nynějšího způsobu používání mlýna a po slyšení obecního starosty a dvou důvěníků. Před rozhodnutím o této základní otázce nebyly účastnice pozůstalostního řízení prvním soudem vyslechnuty, a také rekursní soud nepřihlédl, nedbaje předpisu § 40 zák. čís. 100/31 k jejich námitce v rekursu vznesené, že zemědělství nebylo hlavním zdrojem výdělků zůstavitelova.

Nejvyšší soud zrušiv usnesení obou soudů pro zmatečnost, uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Neslyšení účastníků zakládá v projednávaném případě zmatečnost podle § 41 odst. 2 písm. g) zák. č. 100/31 Sb. z. a n., neboť správné řešení otázky, zda má nastati posloupnost do statků střední velikosti podle zákona č. 68/08 z. z. pro Čechy, zdali tedy jde o rolnickou usedlost po rozumu § 1 cit. zák., zdali jejího majitele a jeho rodinu lze podle obvyčejného nazírání čítati ke stavu rolnickému (rozh. č. 2611 Sb. n. s.), zejména zdali byl zůstavitel odkázán s hlavním zdrojem příjmů na hospodářství polní (rozh. č. 8330 Sb. n. s.), třebaže je snad v poslední době osobně nevykonával (rozh. č. 11654 Sb. n. s.), vyžaduje nezbytně, aby účastníci o těchto předpokladech byli vyslechnuti.

Čís. 15055.

Při exekuci na důchody, jež dlužník dostává od několika nositelů pojištění (revírní bratrské pokladny a úrazové pojišťovny dělnické), jest jednotlivé důchody sečísti; je-li u takových důchodů existenční minimum vyňaté z exekuce upraveno různě, jest exekuci povolití s obmezením dlužníku příznivějším.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, R II 64/36.)

První soud povolil vymáhající věřitelce k vydobytí výživného proti povinnému exekuci zabavením polovice požitků, jež povinný pobírá jednak od Revírní bratrské pokladny, jednak od Úrazové pojišťovny dělnické s obmezením, že ze souhrnu zabavených požitků 2.775 Kč 20 h

musí zůstatí straně povinné k volnému nakládání částka 2.000 Kč ročně, mimo to povolil i exekuci k vybrání těchto zabavených požitků. Rekursní soud zamítl návrh na exekuci, pokud směřoval na zabavení a přikázání polovice zaopatřovacích platů, jež dostával povinný od Revírní bratrské pokladny, a pokud jde o exekuci na zabavení důchodu, který dostává povinný od Úrazové pojišťovny dělnické, povolil tuto s obmezením, že musí zůstatí povinnému 500 Kč ročně volných.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vycházel z názoru, že v souzené věci nelze použití ustanovení § 291 poslední odst. ex. ř. a nelze sečísti jednotlivé důchody, které přísluší dlužníkovi proti různým nositelům pojištění, totiž revírní bratrské pokladně a Úrazové pojišťovně dělnické. Tento názor nelze schváliti. Předpisy o zabavení obou těchto důchodů jsou v každém zákoně částečně odchylně upraveny. Zákon ze dne 11. července 1922 čís. 242 Sb. z. a nař. o pojištění u báňských bratrských pokladen stanoví v § 88, že pohledávky, příslušející podle tohoto zákona pojištěnci, nesmí býti exekucí zabaveny aneb zajišťovacím úkonem stíženy. Pro pohledávky výživného, příslušejícího podle zákona, může býti vedena exekuce nebo zajišťovací úkon až do polovice zaopatřovacího platu; pokud však nejde o nárok na výživu manželského nebo nemanželského dítěte, musí dlužník volně zůstatí ročně 2.000 Kč. O tento posléz zmíněný případ jde v souzené věci, ježto výživného domáhá se manželka. Zákon ze dne 28. prosince 1887 č. 1 z roku 1888 ř. z. o pojištění dělníků pro případ úrazu ustanovuje v § 43, že pohledávky, příslušející osobám k náhradě oprávněným, nemohou býti ani do exekuce pojaty, ani zajišťovacími prostředky stíženy. Výjimka z toho stává toliko pro pohledávky k poskytování výživy, které proti osobě k náhradě oprávněné na zákoně samém se zakládají, ovšem tyto s obmezením, vysloveným v §§ 291 — 3 a 292 ex. ř., že tedy musí dlužníkovi zůstatí volnou částka 500 Kč. Jak zákon o úrazovém pojištění ze dne 28. prosince 1887 čís. 1/1888 ř. z. v § 61, tak zákon ze dne 11. července 1922 čís. 242 Sb. z. a nař. o pojištění u báňských bratrských pokladen v § 15 — obsahují však předpisy o tom, jak postupovati a jaký důchod vyměřiti v případě tom, že výdělečná nezpůsobilost a tudíž nárok na invalidní důchod vzniknou z úrazu podnikového, takže vzniká zaměstnanci nárok proti oběma ústavům. Podle těchto celkem shodných předpisů přerušuje se výplata důchodu invalidního potud, pokud součet důchodu úrazového a invalidního převyšuje dvě třetiny pracovního výdělku, který byl vzat za podklad při vyměřování důchodu úrazového nebo převyšuje-li za určitých předpokladů 75% průměrného dosaženého výdělku v kategorii, k níž náležel provisionista. Za týchž podmínek přerušuje se výplata důchodu invalidního tehdy, když osoba požívající úrazového důchodu z úrazu dříve utrpěného nabude později nároku na invalidní důchod. Z uvedeného plyne, že nároky na oba důchody byly upraveny s ohle-

dem na obojí pojištění, že nároky ty ztratily svou samostatnou povahu a nezaručují povinnému každý samostatně volné existenční minimum. Nutno je posuzovati při vedení exekuce jednotně, ovšem s obmezením dlužníku příznivějším, že mu totiž zůstane volnou částka 2.000 Kč.

Čís. 15056.

Právní jednání, uzavřené komisionářem, musí býti obchodem ve smyslu obchodního zákona.

Obchod podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. předpokládá, že jde o nákup věci za účelem zcizení v původním stavu či přepracovaném, avšak vždy v takovém stavu, že se zachovává vlastnost věci jako věci movité.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, Rv II 141/36.)

Žalobkyni byla proti Františku Š-ovi, majiteli klempířského a pokrývačského závodu povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, příslušející povinnému za poddlužníkem Františkem J-em za konané práce pokrývačské. Žalující přednesla, že vedení exekuce na tuto pohledávku se strany žalované jest nepřípustné, protože žalující k této pohledávce náleží právo, které nedopouští výkonu exekuce. Žalující jest akciovou společností a předmětem jejího podnikání je mimo jiné výroba a prodej asfaltové lepenky, dehtových výrobků a krycích hmot, obchod těmito výrobky a provádění staveb a prací stavebních včetně pokrývačských do oborů těchto spadajících. Povinný jest majitelem klempířského a pokrývačského závodu a zástupcem žalující. František J. (poddlužník) objednal u tohoto zástupce od žalující lepenku a nátěr kamenouhelným dehtem. Povinný jako zástupce žalující mu dodal lepenku i nátěr kamenouhelným dehtem — materiál i práci — a z tohoto důvodu vzešla žalující za poddlužníkem pohledávka ve výši 1.342 Kč 10 h, splatná 31. prosince 1934. František Š. poddlužníku výslovně zdůraznil, že pohledávka z tohoto obchodu vzešla jest splatná u žalující, která má vyhrazeno právo vlastnické na dodané hmoty. Žalující tuto pohledávku Františku J-ovi vyúčtovala a ten ji proti ní uznal. František Š. jest se žalující v obchodním spojení a jest povinen veškeré dodávky z materiálu i s příslušnou prací prováděti buď v zastoupení žalující neb obstarati takovou dodávku materiálu i práce svým jménem jako komisionář na účet žalující. Dodaný materiál, jakož i vůbec materiál dodávaný žalující firmou Františku Š-ovi zůstává vždy jejím vlastnictvím a toto vlastnictví si žalující firma vyhrazuje. I kdyby František Š. byl uzavřel tento obchod vlastním jménem, uzavřel jej jako komisionář žalující pro účet žalující. Jest tudíž pohledávka z tohoto obchodu vzniklá pohledávkou žalující, jejím vlastnictvím, ať již tento obchod učinil František Š. jako zástupce firmy »E.« anebo jménem vlastním. S výhradou všech svých práv dala si žalující také již ve smyslu čl. 368 obch. zák. odst. 1 pohledávku žalobní postoupiti. P r v ý s o u d žalobu o nepřípustnost exekuce za-